

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119208028
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4119208028.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej v spore žalobkyne: M. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, I., zastúpená JUDr. Romanom Juríkom, advokátom so sídlom M. Felngera 4, Nové Zámky, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 291,51 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 12Csp/90/2019-112 zo dňa 8. januára 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.) ako aj vo výroku o trovách konania (III.) potvrdzuje.

Žalobkyni voči žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 290,51 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 15.02.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti konanie zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal náhrada trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 4 ods. 5, § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 2 písm. g) h), § 4 ods. 6, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žalobe je potrebné vyhovieť. Súd prvej inštancie z hľadiska skutkového stavu zistil, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa XX.XX.XXXX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalobkyni vo výške 870, eur s tým, že žalobkyňa sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v 36 mesačných splátkach po 30,79 eura, spolu vo výške 1195,44 eura. RPMN bola dohodnutá vo výške 26,85 % a ročná úroková sadzba vo výške 17,77%, priemerná RPMN vo výške 34,42%, poplatok za poskytnutie úveru 87,- eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere. Spolu so zmluvou bola uzatvorená aj Dohoda o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť žalovanému odplatu vo výške 2,53% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, Podľa splátkového kalendára k Dohode o poskytovaní služieb mala žalobkyňa zaplatiť 36 mesačných splátok po 50,60 eura = 1821,60 eura.

2. Súd prvej inštancie po prejednaní veci dospel k záveru, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie sumy 87,- eur titulom poplatku za poskytnutie úveru, pretože uvedený poplatok bol zjednaný v rozpore

s požiadavkou dobrých mravov, na ujmu spotrebiteľovi, zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Mal za to, že uvedenému poplatku chyba hospodárska ekvivalencia vo vzťahu medzi žalovaným a žalobkyňou a za uvedený poplatok nebola žalobkyňi poskytovaná žiadna služba. Dojednanie takéhoto poplatku je tak neplatným podľa ustanovení § 53 ods. 1 OZ. Ďalej uviedol, že zo zmluvného dojednania o predmetnom poplatku nie je zrejmé, čo je obsahom poplatku a za čo je uvedený poplatok uhrádzaný, keďže zmluvné dojednanie o predmetnom poplatku je v Zmluve bez vymedzenia akýchkoľvek práv a povinností, nie je zrejmá jeho funkcia, a jeho dojednanie je tak dojednaním neurčitým a nezrozumiteľným. V zmysle ustanovení § 37 OZ je tak dojednanie o uvedenom poplatku neplatné. Zastal názor, že dojednanie poplatku za neexistujúcu službu je s prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti, rovnako konaním priečiacim sa dobrým mravom, a teda dojednanie daného poplatku je neplatné podľa ustanovenia § 39 OZ a účtovanie takéhoto poplatku je v rozpore s dobrými mravmi podľa ustanovení § 3 OZ.

3. Vo vzťahu k Dohode o poskytovaní služieb súd prvej inštancie uviedol, že Dohoda upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej Zmluve o revolvingovom úvere s číslom rovnakým, ako je číslo Dohody, kde Poskytovateľ má postavenie Veriteľa a Zákazník postavenie Dlžníka. Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.4.2015 považoval za neplatnú a poukázal na to, že Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako Zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí žalovaný. Prijal záver, že dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné a je neplatná z dôvodu, že pri jej uzavretí chýbal prejav vôle žalobkyne, ktorej záujmom bolo uzavrieť so žalovaným len úverovú zmluvu. Konštatoval, že žalovaný predložil žalobkyňi množstvo písomností na podpis naraz, ktoré žalobkyňa bez toho, aby by bola uzrozumená s tým, že okrem úverových zmlúv podpisuje aj inú zmluvu, tieto písomnosti podpísala, ale i z toho, že pokiaľ išlo o doplnkové služby k Zmluve o úvere, nič nebránilo žalovanému (a bolo by to aj jednoduchšie), tieto služby dohodnúť priamo v Zmluve o úvere. Zdôraznil, že okolnosti uzatvárania zmluvy a dohody nasvedčujú, že záujmom žalovaného bolo takýmto spôsobom obísť zákon (§ 39 OZ), pretože keby sa žalobkyňa priamo v Zmluve zaviazala, že žalovanému zaplatí mesačne ďalšiu odplatu vo výške 2,53 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, o čom žalovaný ako dodávateľ veľmi dobre vedel, by sa to prejavilo v cene úveru, v RPMN ako i v odplate za úver, a teda úverová zmluva by bola v časti dohodnutej odplaty za úver neplatná.

4. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že podľa zák. č. 129/2010 Z.z. mala uzatvorená zmluva obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 cit. zákona. Pokiaľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórnych) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v § 9 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. považuje sa predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti uviedol, že v zmluve absentuje konečná splatnosť úveru (doba trvania úveru), splatnosť úveru uvedená len v závislosti od počtu splátok, t.j. 36 mesiacov, bez údajov o splatnosti prvej splátky a splatnosti poslednej splátky, nemôže nahradiť náležitosť vymedzenú v ust. § 9 ods. 2 písmeno f/ zákona č. 129/2010 Z.z. Údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený v zmluve konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Zdôraznil, že v zmluve nie je uvedený ani termín splatnosti prvej splátky úveru. Absencia údajov o konečnej splatnosti úveru má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalšie nedostatky videl v uvedení RPMN v zmluve. Poukázal na to, že z obsahu zmluvy je zrejmé, že údaj o RPMN je uvádzaný v bode 5 a 6 zmluvy, pričom v bode 5 je uvedená predpokladaná RPMN za úver a predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu, v bode 6 je uvádzaná RPMN za úver a predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí RPMN, pričom údaje v bode 5 a 6 zmlúv sú rozdielne. Vzhľadom na uvedené predmetnú zmluvu považoval za bezúročnú a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 1 pís. b), v spojení s § 9 ods. 2 pís. j) zák. č. 129/2010 Z.z.).

5. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj zákonné ustanovenia súd prvej inštancie rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 290,51 eura titulom bezdôvodného obohatenia. Prijal záver, že žalovaný získal na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu, t. j. plnenie, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, jednalo sa o nárok na úroky a poplatky, ktoré žalobkyňa plnila. Zároveň priznal žalobkyňi aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 290,51 eura od 15.2.2018 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti /konkrétne v časti zaplatenia sumy 1 euro pôvodne uplatňovaného úroku z omeškania/ súd konanie zastavil s poukazom na vyjadrenie právneho zástupcu žalobkyne a ustanovenie § 145 ods. 2 CSP. O trovách konania

rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni náhradu trov konania priznal v plnej výške, pretože vo veci mala plný úspech.

6. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie voči vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách konania a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Uviedol, že odvolanie podal z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) h) CSP. Bránil sa tým, že poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli a sú bežnou súčasťou obchodnej praxe spojenej s poskytovaním úverom, pričom tento fakt bol a je zohľadnený aj príslušnou právnou úpravou. Poukázal na to, že zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch definoval v § 2 písm. e) poplatok ako akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. Neskôr prijatý zákon č. 129/2010 Z. z. legálnu definíciu síce neobsahoval a neobsahuje no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na myslí iná platba ako úrok. Podľa názoru žalovaného je opodstatnené tvrdiť a prijať záver, že táto položka v rámci celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká s tým, že zákonodarca nepovažoval poplatok za poskytnutie úveru za problematický a neprípustný. Zdôraznil, že poplatok definuje svojim názvom, za čo sa platí. Ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa. Platbu, za činnosť, ktorá je v záujme oboch účastníkov úverového vzťahu nie je slovenskému právnemu poriadku neznáma a ust. § 499 Obchodného zákonníka upravuje dohodu o provízii za záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky. V tejto súvislosti poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky sp zn. Cpjn 203/2013. Tvrdil, že poplatok za poskytnutie úveru nie je platený za niečo, čo by nebolo v záujme klienta. Vytýkal súdu prvej inštancie, že dospel k neprávemu a nezákonnému záveru o poplatku za poskytnutie úveru a preto ak sumu tohto poplatku zahrnul do nároku žalobcu a posúdil ho ako bezdôvodné obohatenie žalovaného postupoval nesprávne, na základe nesprávnych skutkových zistení a záverov a nesprávneho právneho posúdenia. Vo vzťahu k tvrdeniu súdu prvej inštancie o bezúročnosti úveru v tom, že v zmluve nie je uvedený termín končenej splatnosti a ďalej výpočet RPMN, žalovaný uviedol, že tento záver nemá oporu v žiadnej právnej norme. Zákonná úprava vyžaduje uviesť hodnotu RPMN, teda výsledok výpočtu a túto požiadavku úverov zmluva spĺňa a obsahuje uvedenie RPMN vo výške 26,85%. Poukázal tiež na to, že v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo vec C-42/15 bráni únie právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú únie právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy. Okrem toho údaj o konečnej splatnosti všetky uzavreté zmluvy obsahujú a hoci na túto skutočnosť žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal, konajúci súd v napádanom rozsudku uviedol len všeobecné šablónové vyjadrenie bez toho, aby sa argumentom žalovaného vôbec zaoberal. Žalovaný namietal aj skutkové závery súdu o tom, že uzavreté zmluvy neobsahujú uvedenie končenej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. V závere svojho odvolania namietal aj výrok I. v časti priznania úroku z omeškania, ktorý súd priznal odo dňa 15.02.2018. Ak súd prvej inštancie v prejednávanej veci právne zdôvodnil, že ide o bezdôvodné obohatenie. potom časom splnenia záväzku by bol prvý deň po tom, kedy žalobkyňa požiadala o plnenie.

7. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadрила.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

9. Žalobkyňa sa v žalobe doručenej súdu prvej inštancie dňa 17.07.2019 domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 291,51 eura s prísl. ako aj náhrady trov konania. Žalobu dôvodila tým, že so žalovaným uzatvorila dňa 14.04.2015 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, spolu so zmluvou uzatvorila aj dohodu o poskytovaní služieb. Na základe uvedenej zmluvy jej žalovaný poskytol úver vo výške 870,- eur. Žalobkyňa doteraz uhradila splátkami sumu

1073,51 eura. Úver považovala za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa vzala žalobu späť v časti v sume 1,- euro.

10. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní žalovaného z hľadiska zisteného skutkového stavu preskúmal napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a III., konanie, ktoré mu predchádzalo, a dôvody odvolania a dospel k záveru, že súd prvej inštancie v časti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver a to v súvislosti s dojednaním ohľadne RPMN a tiež dohody o poskytovaní služieb uzatvorenej medzi stranami sporu. V nadväznosti na tieto závery súd prvej inštancie správne posúdil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z.z..

11. Z obsahu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere nepochybne vyplýva, že do RPMN uvedenej v bode 5. vo výške 27,04 % a v bode 6. vo výške 26,85% žalovaný nezahrnul platbu, na základe Dohody o poskytovaní služieb, ktorá bola uzatvorená na samostatnej listine a v rovnaký deň ako zmluva o úvere. Uzavretá Dohoda podstatne navýšila náklady spotrebiteľa, keď dlžník sa zaviazal, že bude platiť odplatu za poskytnutie služieb vo výške 2,53% zo sumy schváleného úveru v pravidelných mesačných splátkach spolu s úverom. Splátka úveru vrátane úrokov predstavovala mesačne sumu 30,79, pričom splátka úveru spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb predstavovala sumu 50,60 eura mesačne. Odvolací súd nesúhlasil s námietkou žalovaného, že Dohoda o poskytovaní služieb ako samostatný zmluvný dokument bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, a preto sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver. Žalovaný síce v bode 2 Dohody o poskytovaní služieb zvýraznil, že „Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu na uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Zákazníkom...“, na druhej strane je nepochybné, že služby uvádzané v Dohode sú viazané na poskytnutý úver, keď výška odplaty sa vypočítava priamo z výšky poskytnutého úveru. Aj v samotnej zmluve o poskytnutí úveru je ako prvý údaj uvedené - Informatívny údaj o mesačnej platbe (mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb): 50,60 eur a v poradí štvrtý údaj je - Mesačná splátka (vrátane úrokov) : 30,79 eura.

12. Z uvedeného vyplýva, že už samotná zmluva o úvere predpokladá uzavretie Dohody o poskytovaní služieb, keďže splátka úveru a odplata podľa dohody sú zlúčené do jednej splátky. Takýto postup je jednoznačne zavádzajúci pre spotrebiteľa. Odplata v zmysle uzavretej Dohody o poskytovaní služieb pritom nie je zanedbateľná, pretože predstavuje sumu 19,81 eura mesačne, čo je viac ako polovica splátky úveru a úver navyšuje o ďalšiu sumu 713,16 eura (50,60-30,79). Podľa uzatvorenej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala žalovaná za poskytnutý úver zaplatiť splátky úveru vo výške 30,79 eura za 36 mesiacov= sume 1108,44 eura + poplatok za úver vo výške 87 eura spolu 1195,44 eura. Mesačná splátka spolu s platbou podľa uzavretej Dohody o poskytovaní služieb predstavoval sumu 50,60 eura. Celková čiastka, ktorú musela žalovaná zaplatiť potom predstavovala sumu 1908,6 eura (50,6 x 36 mesiacov=1812,6 eura + 87). Žalovaný si teda vopred vymienil zaplatenie odplaty, a to za možnosť poskytnutia takých služieb, ktoré žalobkyňa nemusela vôbec využiť, resp. za služby, ktoré pre dlžníka nie sú nejako významné (napr. informácia o zostávajúcich záväzkoch, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby). Podstatnou je však tá skutočnosť, že žalovaný nezapočítal odplatu z Dohody o poskytovaní služieb do nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, čo malo potom vplyv aj na výšku RPMN, ktorá musela byť zákonite viac ako žalovaným uvedená výška RPMN úveru 26,85 %. Podľa názoru odvolacieho súdu uzatváranie obdobných zmlúv o doplnkových službách smeruje k zavádzaniu spotrebiteľa o výške RPMN a nemožno ju považovať za nič iné ako nekalú obchodnú prax. Poskytnutý úver potom odvolací súd tiež vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. aj z dôvodu, že v zmluve uvedená RPMN nie je uvedená správne, pretože v nej nie je zahrnutá aj platba podľa Dohody o poskytovaní služieb a tiež z dôvodu, že v nej nie správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože žalovaný od nej nezahrnul platbu podľa Dohody o poskytovaní služieb vo výške 19,81 eura mesačne.

13. Súd prvej inštancie správne vyčíslil aj výšku bezdôvodného obohatenia a správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 5% zo sumy 290,51 eura ročne od 15.02.2018 teda od vzniku bezdôvodného obohatenia až do zaplatenia.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a III. ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, preto by mala nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP). Keďže jej v tomto štádiu konania žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol (§ 396 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP), že žalobkyni nárok na ich náhradu nepriznáva.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).